

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์เพิ่มมากขึ้น สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญที่แทรกตัวเข้ามาอย่างไม่เว้นวันสิ้นสุด เช่นเดียวกับวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม รวมทั้งภายใต้การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ พบว่าปัญหาสุขภาพของวัยรุ่นที่พบบ่อยและเป็นปัญหาสาธารณสุขทั่วโลก คือ การบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โรคเอดส์ และปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่พบมากในวัยรุ่นในปัจจุบันและมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต คือ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การหยุดเรียน และการทอดทิ้งเด็ก นอกจากนี้วัยรุ่นบางรายอาจติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติ (เบญจวรรณ เอี่ยมบุ๋. 2554 : 1)

จากข้อมูลสถิติและรายงานวิจัยชี้ว่า วัยรุ่นไทยทั้งชายและหญิงเริ่มมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุเข้าสู่วัยรุ่น จากการสำรวจพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปี พ.ศ. 2555 พบว่า นักเรียนชาย ร้อยละ 5.3 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 5.1 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้วเท่ากับ 13.2 และ 13.3 ปี ตามลำดับ หากพิจารณาข้อมูลดังกล่าวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 เป็นต้นมาจะพบว่าอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในกลุ่มนี้มีค่าอยู่ระหว่าง 12 – 13.5 ปี โดยมีแนวโน้มลดลงจนถึงปี พ.ศ. 2554 และกลับเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2555 (สำนักกระบวนวิทยากรมควบคุมโรค. 2555)

ข้อมูลดังกล่าวนับว่าเป็นสัญญาณอันตรายและบ่งชี้ถึงสภาพปัญหาสังคมจนรวมถึงปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญตามมา คือ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งในปัจจุบันพบว่ากลุ่มที่มีแนวโน้มของการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องคือนักเรียน จากข้อมูลของสำนักกระบวนวิทยากรมควบคุมโรคในปี พ.ศ. 2555 ผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กลุ่มอายุ 15–24 ปี มากที่สุดมีสัดส่วนถึงร้อยละ 27.33 กลุ่มอายุที่เป็นเด็ก 0–14 ปี มีสัดส่วนร้อยละ 4.09 มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นโดยป่วยเป็นโรคหนองในมากที่สุด นอกจากนี้อัตราการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มวัยรุ่นเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากการเฝ้าระวังพฤติกรรมมีสัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี พ.ศ. 2552 และ 2553 พบว่าผู้ป่วยเอดส์ที่เป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชายเพิ่มจากร้อยละ 4.2 เป็นร้อยละ 4.4 นักเรียนหญิงเพิ่มจากร้อยละ 2.6 เป็นร้อยละ 3.0 ผลกระทบที่ตามมาอีกประการหนึ่ง คือ การตั้งครรรภ์ก่อนวัยอันควร กลุ่มอายุน้อยกว่า 20 ปี ร้อยละ 34.59 (สำนักอนามัยเจริญพันธ์ กรมอนามัย. 2554) ซึ่งเกินเกณฑ์ที่

องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ ร้อยละ 10 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ควรเริ่มตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น

สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค ปี พ.ศ. 2553 จุดเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นพบว่าบ้านซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ที่คิดว่าปลอดภัยกลายเป็นจุดเสี่ยงที่ต้องมีการเฝ้าระวังมากที่สุด เพราะนักเรียนทั้งชายและหญิงต่างก็ระบุว่าเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ บ้านเพื่อน หรือบ้านของตนเอง โดยนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 67.90 ในขณะที่เพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 62.7 รองลงมาเลือกบ้านเช่าและโรงแรม โดยนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 9.90 ในขณะที่เพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 14.8 ดังนั้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นการกระทำหรือการปฏิบัติที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการประพฤติดูปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การดูสื่อลามก การแตะเนื้อต้องตัว การเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเนื่องจากวัยรุ่นเมื่อถูกกระตุ้นจากสื่อและสิ่งแวดล้อมรอบข้างจึงไม่สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เมื่อไม่ได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องวัยรุ่นจึงระบายออกโดยการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมแอลกอฮอล์ และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร สถานการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบันนี้ได้เลือกสถานที่ วัน เวลา แล้วแต่โอกาสจะเอื้ออำนวย เช่น การอยู่ด้วยกัน สองต่อสองในบ้านโดยไม่มีผู้ปกครอง หอพัก บ้านเช่า การไปเที่ยวค้างแรมสองต่อสองหรือเป็นกลุ่มเพื่อน และมีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การสัมผัสแตะเนื้อต้องตัว การกอดจูบ การเล้าโลม เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (วิญญู ขยันงาน. 2550 : 1) จากสาเหตุดังกล่าวมีการศึกษางานวิจัย พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงอันจะทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมนั้น ประกอบด้วย การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งในยุคของการสื่อสารที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็วและทั่วถึงในปัจจุบัน ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อความคิด ทศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลมากขึ้น ซึ่งก็รวมถึงสื่อที่มีเนื้อหาทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นวีดิทัศน์ ประสงค์ในการเผยแพร่ในเรื่องเพศทางตรงหรือทางอ้อมก็ล้วนมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การได้รับการสื่อสารให้ข้อมูลเรื่องเพศจากพ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญในการวางรากฐานของพฤติกรรมเจตคติเรื่องเพศของเด็ก (อาภาพร เฝ้าวัฒนา. 2551) และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่จะส่งผลให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ ช้าลง (นรมนต์ มหาศิริมงคล. 2548)

พื้นที่เขตบางกะปิ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ถือได้ว่าเป็นเขตชั้นในที่มีความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว มีห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ ศูนย์การค้าเดอะวันนา และศูนย์การค้าแสบบี้แลนด์ มีโรงพยาบาลนอร์เมเจอร์ซินิเพล็กซ์ และเมเจอร์ฮอลล์ลูดู ซึ่งโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 ตั้งอยู่ใกล้แหล่งสถานบันเทิงเหล่านี้ ซึ่งสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ จากการสัมภาษณ์อาจารย์แนะแนวที่

รับผิดชอบติดตามพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อาจารย์ได้กล่าวว่า เนื่องจากสภาพแวดล้อมโดยรอบโรงเรียนเป็นชุมชนและมีแพลตฟอร์มรอบ นักเรียนเช่าอยู่อาศัยส่วนใหญ่ จะเช่าอยู่ตามลำพัง ไม่มีผู้ปกครองคอยกำกับติดตามและดูแล จึงเป็นแหล่งรวมตัวของนักเรียนที่จะทำ กิจกรรมที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ร่วมกันในห้อง เช่น ขวนกันดื่มสุรา สูบบุหรี่ เล่นอินเทอร์เน็ตที่มีเว็บไซต์ เกี่ยวกับเพศ (อาจารย์แนะแนว) เมื่อสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในโรงเรียน อาจารย์ กล่าวว่า ถ้าช่วงไหนที่โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมในโรงเรียนจะต้องคอยเดินตรวจดูในห้องเรียน เนื่องจากนักเรียนจะแอบมาแสดงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อกัน เช่น กอดกัน จูบกัน นอนหนุนตัก ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้อาจจะทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ในห้องเรียนได้ (อาจารย์แนะแนว) แต่ยังไม่มีการศึกษาใดที่แสดงให้เห็นว่าปัจจัยเหล่านี้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ในเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ การมีความต้องการตามธรรมชาติของวัยรุ่นเอง และความอยากรู้อยากลอง ซึ่งการกระทำ หรือมีพฤติกรรมที่อาจเกิดผลเสียต่อสุขภาพของวัยรุ่น และ สิ่งสำคัญที่จะป้องกันหรือผลักดันให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยง คือสภาพแวดล้อมพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู ความรัก ความเข้าใจในครอบครัว (จินจิตตา พุกขานานนท์. 2547 : 115) การควบคุมดูแลของบิดา มารดา มีผลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นในการชะลอการมีความสัมพันธ์ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง ในขณะที่วัยรุ่นที่ไม่ควบคุมดูแลจะมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น วัยรุ่นจึงจำเป็นต้องมีผู้ปกครองคอยเฝ้า สังเกต (Simpson. 2001 อ้างถึงใน นรมนต์ มหาศิริมงคล. 2548 : 45) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว ของประชากรไทยในปัจจุบันน้อยลง กล่าวคือ จากการสำรวจพ่อแม่ผู้ปกครองของวัยรุ่นไทยมีบทบาท ในการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศให้กับบุตรหลานของตนเองน้อยที่สุดในโลก คือ ร้อยละ 1 เท่านั้น ซึ่งค่าเฉลี่ย ของโลกเท่ากับร้อยละ 12 วัยรุ่นไทยได้ข้อมูลเรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุด ร้อยละ 41 ทำให้มี ทักษะคิดที่ผิด ๆ ในเรื่องเพศ จึงทำให้วัยรุ่นไทยนิยมมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนเป็นค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในโลก คือ ร้อยละ 34 เริ่มเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาช้าที่สุดในโลก คือ เมื่ออายุ 13.5 ปี (ค่าเฉลี่ยทั่วโลก 12.2 ปี) มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยที่สุดในโลกเพียง ร้อยละ 23 (ค่าเฉลี่ยทั่วโลก ร้อยละ 57) (Durex Global Sex Survey : a youth perspective. 1999) และอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไทยมีเซ็กส์ ในวัยเรียน เพราะเด็กเข้าใจอะไรผิด ๆ เนื่องจากความไม่รู้ (กรมควบคุมโรค. 2550) ดังนั้น การสื่อสาร ให้ข้อมูลเรื่องเพศจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง จึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นการวางรากฐานที่ดีให้กับชีวิต เพศศึกษาจะช่วยทำให้เด็กเรียนรู้ถึงความรัก และความเข้าใจในครอบครัว และได้รับการพัฒนา คุณลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นรากฐานของพฤติกรรมมีผลต่อความเข้าใจและเจตคติเรื่องเพศของเด็ก

ดังนั้นการศึกษาคั้งนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวและการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร โดยนำแนวคิดของ PRECEDE – Model มาเป็นกรอบในการศึกษา

PRECEDE-Model มีแนวคิดว่า พฤติกรรมของบุคคลมาจากพหุปัจจัย (Multiple Factors) กล่าวถึง พฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดำเนินชีวิตของบุคคล ซึ่งเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กับสิ่งแวดล้อม (Green and Kreuter. 1999) ดังนั้นจึงต้องมีการวิเคราะห์ถึงปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยปัจจัยนำเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรม การศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยเอื้อ เป็นคุณลักษณะของสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านกายภาพ และสังคมวัฒนธรรม และหรือทรัพยากรที่จะช่วยเกื้อกูลให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สำหรับปัจจัยเสริม เป็นรางวัลหรือผลตอบแทน หรือการได้รับการลงโทษ ภายหลังที่ได้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ซึ่งจะช่วยให้เกิดความมั่นคงของการเกิดพฤติกรรม การเสริมแรง จะได้รับจากครอบครัว ในการศึกษาคั้งนี้ คือ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวและการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษามาวางแผนแก้ไขปัญหาในเด็กนักเรียนอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากระดับครอบครัว การสร้างความอบอุ่นในครอบครัว ลดความขัดแย้ง พ่อแม่เป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับลูกมีปัญหา เพื่อให้พวกเขาเติบโตขึ้นมาเป็นคนดีมีคุณภาพของสังคม และประเทศชาติต่อไป

จากปัญหาและข้อมูลทางสถิติที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจะอยู่ในช่วงของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งนักเรียนในวัยนี้ยังไม่มีวุฒิทางอารมณ์ และไม่สามารถมีความรับผิดชอบชีวิตของตนเองได้ เมื่อมีการตั้งครรภ์เด็กที่เกิดมาคุณภาพชีวิตไม่ดี เป็นภาระให้บิดามารดาต้องดูแล ทำให้เกิดปัญหาทางสังคมและประเทศชาติ ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของวัยรุ่นวัยนี้ที่จะเป็นกำลังของชาติต่อไปในอนาคตข้างหน้า จึงได้ทำวิจัยในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคลากรที่ดูแลทางด้านสุขภาพได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร นำผลที่ได้จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อสุขภาพของนักเรียนอันจะนำมาซึ่งการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่เหมาะสมต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ เพศ ผลการเรียนรู้ การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง และค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวและการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

1.4 สมมติฐานการวิจัย

- 1) ปัจจัยนำ ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่
 - 1.1) อายุ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
 - 1.2) เพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
 - 1.3) ผลการศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
 - 1.4) การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
 - 1.5) ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

2) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

3) ปัจจัยเสริม ได้แก่

3.1) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

3.2) การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1) การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้ระยะเวลาการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 8 – 25 มกราคม 2558

2) การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาดังนี้

2.1) ตัวแปรต้น ประกอบด้วย

(1) ปัจจัยนำ (ลักษณะส่วนบุคคล) ได้แก่ อายุ เพศ ผลการศึกษา การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง และค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครอง

(2) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

(3) ปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว และการควบคุมกำกับ ติดตามของผู้ปกครอง

2.2) ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

(1) ด้านการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์

(2) ด้านการแต่งตัวสัมผัสระหว่างชาย หญิง ในเชิงชู้สาว

(3) ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์

(4) ด้านการเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

1.6 คำนิยามศัพท์

1) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาสเกิดการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น ประกอบด้วย พฤติกรรม 4 ด้าน ดังนี้

- 1.1) ความถี่ การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ได้แก่ สุรา เบียร์ และไวน์
- 1.2) การเปิดโอกาสการให้เพศตรงข้ามแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว ได้แก่ การจับมือ การโอบกอด การจูบ การเล้าโลมระหว่างกัน การอยู่สองต่อสองในที่ลับ
- 1.3) ความถี่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้แก่ ผับ บาร์
- 1.4) ความถี่ การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การอ่าน ฟัง และการดูสื่อที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ เช่น สื่อประเภท ภาพยนตร์ ซีดีรอม วารสาร และทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทั้ง 4 ด้าน นี้สามารถประเมินจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ อรุษา จันทรวีรุจ (2544)

2) ปัจจัยนำ หมายถึง ปัจจัยพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติพฤติกรรม ประกอบด้วย อายุ เพศ ผลการศึกษา การอาศัยอยู่กับผู้ปกครองและค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 2.1) อายุ หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีอายุระหว่าง 13 – 14 ปี
- 2.2) เพศ หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งเพศชายและเพศหญิง
- 2.3) ผลการศึกษา หมายถึง คะแนนเฉลี่ยทุกวิชาของนักเรียนในภาคการเรียนที่ผ่านมา
- 2.4) การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง หมายถึง การพักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองเป็นประจำทุกวันมากกว่า 6 เดือนขึ้นไป
- 2.5) ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครอง หมายถึง เงินหรือสิ่งของที่ได้รับจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครองเพื่อใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาในแต่ละวัน

3) นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งเพศชายและเพศหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

4) ปัจจัยเอื้อ หมายถึง สิ่งที่เป็นแหล่งทรัพยากรที่จำเป็นในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศในการศึกษานี้หมายถึง ช่องทางในการเข้าถึงสื่อ เช่น อินเทอร์เน็ต คลิปวีดีโอ วิทยุไอพี สามารถประเมินจากแบบวัดการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

5) ปัจจัยเสริม หมายถึง สิ่งที่บุคคลได้รับหรือคาดว่าจะได้รับจากบุคคลอื่น เป็นผลมาจากการกระทำของตนเอง ในการศึกษานี้ ประกอบด้วย การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวและควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว หมายถึง การที่พ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง ให้ความรู้ ความเข้าใจผ่านการพูด ค่อย แนะนำ ผ่านการให้คำปรึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ แก่วัยรุ่น โดยมีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ด้านร่างกายและชีวภาพทางเพศ จิตวิทยา สังคมวิทยา สุขวิทยา เพื่อให้วัยรุ่นมีความรู้เท่าทัน มีความเข้าใจ ตลอดจนสามารถสร้างเจตคติได้อย่างเหมาะสม

5.2) การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง หมายถึง การควบคุมดูแลของบิดามารดา การเอาใจใส่ดูแลของบิดามารดาที่มีบุตรวัยรุ่นในเรื่องกิจกรรม

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำผลที่ได้ไปพัฒนารูปแบบการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง โดยการจัดการ และ ควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต รายการโทรทัศน์ การใช้โทรศัพท์มือถือ ร่วมกันระหว่างโรงเรียนและ ผู้ปกครอง

2. เป็นแนวทางสำหรับโรงเรียนในการจัดกิจกรรมด้านป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะเรื่องสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ